

ANGLIA.

BRITANNIA omnis, quæ hodie Anglia & Scotia duplici nomine appellatur, & duo regna in se continet, totius nostri Orbis Insula maxima est; Oceano, mari Germanico & Gallico ambitur. Cuius pars maxima, & Australior, nunc Anglia, ab Anglis qui eam occupauerunt vocata, proprium habet Regem, & in triginta diuisa est conuentus, quos Comitatus vocant. Hi Comitatus in septemdecim diuisi sunt Pontificales Iurisdictiones, quas Græci dicunt Diœceses. Hæc autem Anglia ab Ortu & Austro terminatur Oceano; ab occasu Solis Wallia & Cornubiæ finibus; à Septentrione Tueda flumen est, quod discriminat eam à Scotis. Terra est frugifera, pecore maxime abundans: quò fit, vt incolæ quasi plures pecuarij quàm aratores sint; quòd magis fermè pabulo quàm aruo colendo studeant; sic vt tertia propemodum terræ pars tantum pecori relicta sit inculta. Regio est quocunque anni tempore temperatissima, atque cæli nulla grauitas, adèd vt rari sint morbi, & inde minor Medicinæ vsus, quàm alibi. Terræ motus hic ferè nunquam Fulmina admodum rara Solum est fecundum. Sed vinum tellus non gignit. Pro vino cereuisia in vsu est. Colles passim multi, nullis arboribus consiti, neque aquarum fontibus irrigui, qui herbam tenuissimam atque breuissimam producunt, quæ tamen ouibus abundè pabulum suppeditat; per eos ouium greges candidissimi vagantur, quæ, siue cæli, seu bonitate terræ, mollia, & longè omnium aliarum Regionum tenuissima ferunt vellera. Hoc vellus verè aureum est, in quo potissimum insularum diuitiæ consistunt: nam magna auri & argenti copia à negociatoribus eiusmodi imprimis coëmendæ mercis gratia, in Insulam quotannis vndique apportatur. Nullum animal venentum gignit. Piscium omnis generis copia redundat. Ostrea non alibi deliciariora, nec plura. Fert aurum, argentum, stannum, plumbum; & ferrum, sed eius exigua copia.

SCOTIA.

SCOTIA reliquam Insulæ partem sibi vendicat; quæ passim portus habet tutos, & aditus marinis aquis peruios: Item lacus, paludes, fluuios longè plenissimos piscibus. Linguam habent cum Anglis communem. Et cum raræ hic siluæ, ignem faciunt ex nigro carbone, quem ex terra effodiunt. Differunt ab Anglis, Legibus, & Institutis: quia isti Ciuile ius vsurpant, illi verò municipale tantum habent.

HIBERNIA.

HIBERNIA Britannicæ Insulæ ab Occidentali parte vicina, cælo & solo non multum differt nisi quòd montosior est, & aquis abundantior, quippe quæ in editissimis etiam montibus passim paludes & stagna habet. Vrbs Dublinum totius Insulæ caput. Pars Insulæ Orientalis quæ Angliam respicit, eidem regno paret: reliqua pars, quæ occidentalem spectat, tota siluestris est incultaque, & à pluribus Regulis possidetur. Hæc ferè delibauimus ex Polidoro Virgilio, qui fusissimè, doctissimeque has Britannicas Insulas descripsit. Idem Paulus Iouius; Ioannes Maior Scotus; Robertus Cœnalis, Perioche 2. de re Gallicæ; Gregorius Lilius; Syluester Giraldus Cambrensis; Guilielmus Paradisus; Ant. Sabellicus; Em. 10. lib. 5. Beda Presbyter; vt antiquiores, vti Cæsarem, Tacitum, & ceteros sileam. Scotiam seorsim descripsit Hæctor Boëthius magno volumine.

De MONA Druidum Insulæ, antiquitati suæ restituta, habes in calce huius libri, Humfridi Luid doctissimam epistolam.

ANGLIAE, SCOTIAE, ET HIBERNIAE, SIVE
BRITANNICAR: INSULARVM DESCRIPTIO.

Britannia omni insularum Occidentis & Septentrionis
maxima & potentiss. est: cuius potentem hodie par-
tem Angliam vacantem, ab Anglis videlicet Saxonum
genite, que sub Valentiano eam ingressa, tenuit. Hæc
veteribus Albion dicebatur, ad differentiam, quam re-
liquæ oes eo tractu Britannicæ dicebantur. Ab Occi-
su viciniam habet Hiberniam, hodie Irlandiam ap-
pellatam: & rebus Anglicis subditam.

Cum privilegio

